

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

24 septembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judcători – Liliana Catan și Iurie Diaconu,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Gavriliță Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2013, în cauza penală în privința lui,

Migov Evghenii Alexandru, născut la 30 septembrie 1992, originar și domiciliat or. Basarabeasca str. Gogol, 3 ap. 2.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 31.05.2011-02.08.2013
2. în instanța de apel: 07.10.2013-12.12.2013
3. în instanța de recurs: 27.06.2014 - 24.09.2014

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 02 august 2013 Migov E.A. a fost achitat de învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de acesta.

Prin aceeași sentință a fost condamnat Readov Dmitri Andrei în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, în privința căruia hotărârile nu au fost recurate.

2. De către organul de urmărire penală, Migov E.A. a fost învinuit de faptul că, împreună cu Readov D.A. la 27 ianuarie 2011, în jurul orei 23.30, prin înțelegere prealabilă, aflându-se pe str. V. Badiu 4, mun. Chișinău, avînd scopul sustragerii bunurilor altei persoane, Readov D.A. s-a apropiat de cet. Vatamaniuc Cristina Andrei, care se afla la ușa de intrare a blocului de locuit din str. V. Badiu 4, mun. Chișinău și a doborât-o din spate jos, apucînd-o de gît, timp în care de ea s-a apropiat Migov E.A., care în mod deschis i-a smuls telefonul mobil de model Nokia N-73, în care se afla cartela SIM cu nr. 069531983, cu seria de IMEI 35550601068211, și geanta în care se aflau acte de identitate și bunuri personale, în valoare totală de 3595 lei, bunuri cu care ambii au fugit în direcția str. Calea Orheiului, astfel, cauzîndu-i cet. Vatamaniuc C.A. o daună materială în proporții considerabile.

Astfel, acțiunile lui Migov E.A. de către organul de urmărire penală au fost încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, adică, *jaful săvârșit de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Migov E.A. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, la 5 ani 6 luni închisoare, fără amendă. În conformitate cu art. 84 Cod penal, prin cumul parțial al pedepsei stabilite prin decizia Curții de Apel Chișinău din 04.12.2012, a-i stabili definitiv pedeapsa de 8 ani închisoare, în penitenciar de tip semiînchis, fără amendă.

În susținerea apelului s-a invocat aprecierea eronată a probelor administrate la caz, ce confirmă vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2013 a fost respins apelul declarat și menținută sentința fără modificări.

În susținerea acestei poziții instanța de apel audiind participanții la proces, verificând argumentele invocate în apel în baza probelor administrate de prima instanță, cercetate suplimentar de către instanța de apel, apreciindu-le fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării, a ajuns la concluzia că acesta este nefondat și urmează a fi respins cu menținerea sentinței.

Instanța de apel, cercetând și apreciind probele administrate prin prisma prevederilor art. 101 Cod procedură penală, a conchis că instanța de fond corect a dispus achitarea lui Migov E.A. pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de el.

Instanța de apel a statuat că probele administrate la caz: declarațiile lui Migov E.A., inculpatului Readov D.A., părții vătămate, martorului Nistor D.A., precum și materialele anexate la cauză, fiecare în parte, cât și în cumul cu celelalte, nu indică asupra vinovăției lui Migov E.A., deoarece probele sunt contradictorii între ele și bazate pe presupuneri.

În apelul declarat acuzatorul de stat nu a prezentat careva probe sau argumente noi privind vinovăția inculpatului, doar face o altă apreciere a lor, pe care instanța de apel o consideră neîntemeiată și lipsită de suport probant.

5. Decizia instanței de apel se contestă, cu recurs de către procurorul, Gavriliță Vitalie, în care se solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, de către un alt complet de judecată, invocând argumente similare cu cele invocate în cererea de apel: aprecierea eronată a probelor administrate la caz ce dovedesc vinovăția lui Migov E.A., precum și neverificarea probelor în instanța de apel.

6. Avocatul Balaban Galina, în numele persoanei achitate Migov E.A., în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia asupra recursului declarat de către procuror, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, cu menținerea deciziei instanței de apel, deoarece temeiurile invocate de recurent nu se încadrează în cele prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală, precum și recursul declarat nu abordează probleme de drept de importanță generală pentru jurisprudență.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Recurentul în recursul său invocă aprecierea eronată de către instanța de apel a probelor prezentate pe parcursul procesului penal de partea acuzării, fapt ce a dus la achitarea neîntemeiată a lui Migov E.A.

La acest capitol Colegiul constată că instanța de apel analizînd cumulul de probe administrat la dosar, printre care și probele prezentate de partea acuzării în susținerea vinovăției lui Migov E.A. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, întemeiat a susținut concluzia instanței de fond despre achitarea lui pe motiv că nu a fost dovedită comiterea faptei de către acesta.

Colegiul menționează că, instanța de apel just a reținut declarațiile inițiale ale părții vătămate, date imediat după comiterea infracțiunii, unde ea a declarat că la 27 ianuarie 2011, în jurul orei 23.30, pe str. V. Badiu, mun. Chișinău, a fost atacată de o persoană din spate, care a trîntit-o la pămînt, o altă persoană i-a smuls bunurile din mîna, apoi care a fugit, iar a treia persoană era în apropiere. În aceste declarații nu sunt indicate careva semne concrete, distinctive după care s-ar putea de recunoscut persoanele care deschis i-au sustras bunurile. Însă conform procesului-verbal de recunoaștere a persoanei din 16 martie 2011, care a fost efectuată peste 2 luni de la comiterea infracțiunii, unde la fel nu sunt indicate semnele caracteristice, partea vătămată l-a recunoscut pe Migov E.A. și, totodată, ea a indicat că această persoană în ziua comiterii infracțiunii o urmărea, dar nu că a atacat-o și a trîntit-o la pămînt. În asemenea circumstanțe Colegiul consideră corectitudinea apariției dubiilor la instanța de apel, în privința posibilității de către partea vătămată să observe o a treia persoană, adică Migov E.A., ce era în apropiere și o urmărea, la ora 23.30, în timp ce era atacată de alte două persoane,

În instanța de judecată partea vătămată a indicat, că ea a fost atacată de Migov E.A. care avea o căciulă pusă pe cap pînă la ochi, iar Readov D.A. i-a smuls geanta, însă în cadrul prezentării spre recunoaștere efectuate la urmărirea penală, în proces-verbal a indicat contrariul, precum Migov E.A. o urmărea dar nu a atacat-o. De asemenea, partea vătămată a declarat că la Comisariatul de Poliție sect. Rîșcani de mai multe ori de către colaboratorii de poliție i-au fost arătate numeroase poze, unde l-a recunoscut pe Readov D.A. și posibil pe Migov E.A. La fel, ea a declarat că a greșit vîrsta persoanelor în cadrul audierii la urmărirea penală, deoarece i s-au părut mai tineri.

Analizînd și apreciind în cumul cu alte probe declarațiile părții vătămate, instanța de apel în opinia Colegiului în mod just le-a apreciat critic, fiind evidentă neconcordanța dintre declarațiile părții vătămate.

Colegiul consideră esențial de menționat și faptul că, reieșind din declarațiile părții vătămate instanța de apel corect a stabilit că ultima a participat la două prezentări spre recunoaștere, cea primară, când i-au fost prezentate poze, însă de către colaboratorii de poliție nu a fost întocmit careva proces-verbal, și cea de a doua pe viu care a fost efectuată peste 2 luni, cu întocmirea procesului-verbal.

Potrivit prevederilor art. 116 alin. (1), (5) și (6) Cod procedură penală, dacă este necesar de a prezenta o persoană spre recunoaștere martorului, părții vătămate, bănuitului, învinuitului, organul de urmărire penală îi audiază pe aceștia asupra circumstanțelor în care au văzut persoana, precum și asupra semnelor și particularităților care ar putea să o recunoască. Despre aceasta se întocmește un proces-verbal. Recunoaștere nu va avea loc, iar cea care a avut loc nu se va considera întemeiată, dacă persoana chemată pentru a face recunoașterea a indicat particularități incerte pentru identificarea persoanei prezentate. Nu poate fi efectuată recunoașterea repetată a persoanei de către aceeași persoană după aceleași particularități. În cazul în care prezentarea persoanei spre recunoaștere este imposibilă, recunoașterea se poate face după fotografia acesteia, prezentată împreună cu fotografiile a cel puțin 4 alte persoane ce nu se deosebesc esențial între ele. Toate fotografiile se anexează la dosar.

Raportînd normele stipulate la cazul supus judecării, instanța de apel a stabilit întemeiat că recunoașterea lui Migov E.A. din 16 martie 2011 a fost efectuată cu grave încălcări. Astfel, recunoașterea lui Migov E.A. de către partea vătămată este bazată pe informațiile provenite de la colaboratorii de poliție, deoarece partea vătămată a indicat că, colaboratorii de poliție i-au arătat mai multe poze și ea l-a recunoscut pe Readov D.A., însă nu este sigură de Migov E.A. În pofida faptului că imediat după comiterea infracțiunii părții vătămate i s-a arătat mai multe poze în care ea l-a recunoscut sigur doar pe Readov D.A., recunoașterea persoanei a fost efectuată pe viu după două luni, la 16 martie 2011. În instanța de apel partea vătămată din nou nu a putut afirma cert că Migov E.A. este persoana ce a atacat-o la data respectivă.

Colegiul constată că, în mod corect instanța de apel a reținut și faptul că Migov E.A. nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii nici la urmărirea penală și nici în cadrul cercetării judecătorești în instanțele de judecată, iar inculpatul Readov D.A. a recunoscut comiterea infracțiunii de unul singur.

Alt argument reținut întemeiat de către instanța de apel sunt declarațiile inculpatului Readov D.A. care a precizat că locul comiterii infracțiunii nu era iluminat, însă partea vătămată a indicat contrariul, menționînd că era lumină, iar martorul Nistor D.A. a declarat că lumină era doar de la ferestrele apartamentelor, și la scară din coridor. În acest context, organul de urmărire penală urma să efectueze un experiment pentru a elucida divergențele și a stabili dacă în asemenea condiții a fost comisă infracțiunea și dacă partea vătămată avea posibilitatea de a recunoaște persoanele vinovate.

Colegiul consideră justificată și concluzia instanței de apel, precum elementul definitoriu al acestei componente de infracțiune este obiectul material sustras, însă obiectul sustragerii nu a fost găsit la Migov E.A. Astfel, organul de urmărire penală urma să stabilească locul aflării bunurilor, însă toate acestea circumstanțe au fost ignorate de acuzare.

În această ordine de idei, Colegiul conchide că instanța de apel just a considerat că o învinuire nu poate fi bazată pe presupuneri, ori, în situația în care unul dintre inculpați nu recunoaște vina, al doilea indică că a comis infracțiunea de unul singur, iar declarațiile părții vătămate sunt contradictorii, deduc oportunitatea concluziei că învinuirea adusă lui Migov E.A. nu este probată, fiind bazată doar pe presupuneri.

Rezumând cele menționate, Colegiul constată că instanța de apel întemeiat a conchis precum vina lui Migov E.A. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal - sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, nu a fost dovedită și în privința lui corect a fost pronunțată o sentință de achitare, care a fost menținută de către instanța de apel și care în opinia Colegiului, este corectă, legală și întemeiată.

Alt argument invocat de recurent este neverificarea probelor prezentate în sprijinul acuzării de către instanța de apel. La acest argument, Colegiul remarcă procesul-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel din 21 noiembrie 2013, unde la etapa verificării dacă sunt probe suplimentare și dacă este necesar de a cerceta suplimentar probele administrate în prima instanță, procurorul a menționat că: *„probe suplimentare nu sunt, solicit să fie cercetate probele care au stat la baza sentinței”*. Iar după cercetarea suplimentară a probelor care au stat la baza sentinței, instanța de apel a verificat dacă au parvenit replici (f.d.44-45, v.2), însă careva replici din partea acuzării nu au parvenit, fapt ce determină netemeinicia argumentului privind neverificarea probelor.

Verificând temeinicia cerințelor formulate de recurent în raport cu materialele cauzei penale, instanța de recurs constată că acestea nu și-au găsit confirmare și au format obiect de discuție în instanța de apel, fiind invocate în cererea de apel.

Cu referire la argumentul invocat de recurent privind aprecierea eronată a probelor administrate pe caz, Colegiul menționează că acesta nu se încadrează în cele prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond, fie în instanța de apel, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Recurentul invocă ca temei pentru recurs prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția”*. Însă, Colegiul remarcă că presupusele erori de drept nu au fost stabilite la examinarea recursului, fapt care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei adoptate pe caz și potrivit legii se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Gavriliță Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2013, în cauza penală în privința lui **Migov Evghenii Alexandru**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 octombrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu